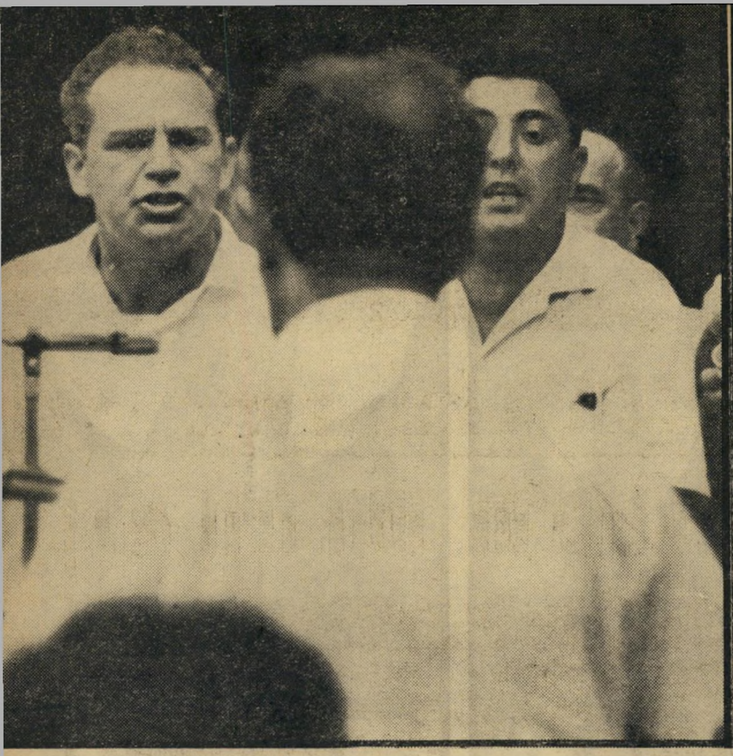

„אל תרים יד!"

לו בטוח — ליד בגין. מישהו מהקהל ניסה לגעת בו, ובגין קרא לעומתו: „לא תרימו פה יד!"

צועק בגין. מולו עומד אחד מנאמני תמיר, שעזב את האולם אך חזר בו. הוא מיהר לשבת במקום שנראה

דמותה של שינאה

חברי־הכנסת שמואל תמיר ואברהם טייאר צועקים על חבר־הכנסת חיים לנדאו (מן הגב): „אתם לא תנהלו את הישיבה בשיטות דיקטטוריות! אנו דורשים בכל תוקף הצבעה חשאית!"

שוסטק צועס

ח״כ אליעזר שוסטק ניסה לדחות את ההכרעה הוא נמנע מלהשתמש בביטויים פוגעים, ניסה להרגיע אף את תמיר, וחזר מדי פעם על הקריאה „אל תהרסו את התנועה!" בתמונה נראים מרבית אנשי תמיר. מימין — אנשי הסתדרות העובדים הלאומית. משמאל — סטודנטים. כולם עזבו את האולם אחרי הסלת המוצעים.

הכל היה ברור מראש בישיבה זו של מרכז חרות. היה ברור שלתומכי בגין יש רוב. היה ברור שאנשי תמיר ינסו לדחות את ההכרעה. היה ברור גם שאם לא יצליחו בזה — הם יתפשו את התירוץ הראשון כדי לעזוב את הישיבה.

תמיר הספיק לשאת נאום שהיה בו יותר מן ההתנצלות מאשר מן ההתקפה. הוא חזר בתוך נאומו לפחות ארבע פעמים על המילים: „אני אחראי לכל מילה שאני אומר!"

אריה בן אליעזר ניסה לענות לו, אך הוא שוסע בכל משפט ומשפט.

אפשר להשאיר את סיכום הדיון הקצר לתמיר ובן־אליעזר עצמם:

תמיר: „זה גועל נפש!"

בן־אליעזר: „שמואל! אתה רץ אמוק! אתה לא יודע מה אתה עושה!"

תמיר (קם ממקומו בזינוק ומנופף את ידיו באויר): „אני אחראי לכל מילה שאני אומר!"

חלפו עוד עשר דקות. נאום של יעקב בירתר באותו הבניין. הישיבה נפתחה.

כל הצעה שהועלתה זכתה קודם כל ל־התנגדות חריפה של אחד משני הצדדים. גם הצעה תמימה, לכאורה, לקיים את ה־ישיבה בדלתיים סגורות, נתקבלה בקריאות בוז שנמשכו למעלה מרבע שעה. כש־נתקיימה סוף סוף ההצבעה, התברר ש־לשוסטק—תמיר יש רק 35 חברי מרכז.

מרגע זה ואילך לא החמיץ המיעוט שום הזדמנות לצעוק. בזה אחר זה הועלו הצ־עות שלא נכללו בסדר־היום, ונקראו „הצ־עות לסדר הדיון".

כך, למשל, הציע יגאל כהן, מנאמני ת־מיר, כי יוחנן באדר לא ינהל את ה־הצבעה על אי־האימון. מרגע שהועלתה הצעה זו, עד שנערכה סוף סוף ההצבעה, עברה שעה תמימה. תחילה התנגד באדר לקיום הצבעה בנושא. כאשר הגיעו, אחרי צעקות וקללות, להסכמה כי אמנם תיערך ההצבעה, נשמעה הדרישה להצבעה חש־איה. שוב מילא רעם צעקות נוראות את החלל.

אריה בן אליעזר: „שוסטק! כל מה שאני רוצה לומר לך — לא יעזרו לך הטרי־קים! את הישיבה לא תשבור! היא תת־קיים!"

★ ★ ★

„זה גועל נפש!"

באדר היכה ללא אבחנה בפטיש ה־פלאסטיק הקטן שלו. הוא ניגב את הזעה שניגרה ממנו בפלגים, וחיפש לשווא את המיקרופון הנכון כדי לצעוק: „שוסטק תשב!"

טרם חלפה שעה אחת של הישיבה — וכבר היו כולם צרודים. שמואל תמיר קם, גם הוא מזיע כולו, ודופק באגרופו על שולחן הנשיאות: „יש דרישה להצבעה חשאית!" כתמים אדומים מכסים את פניו. שוסטק וטייאר מצטרפים אליו, מתקהלים סביב שולחן הנשיאות. בן־אליעזר וחיים לנדאו באים לעזור לבאדר. קשה להבין מה בדיוק הם צועקים שם, האחד על השני, אבל ברור שמפקד כיתה בצנחנים היה יכול להמחיש כאן לחניכים שלו מה פי־רושו של הביטוי הצבאי „רצח בעיניים".

ח״כ אברהם טייאר מפליט לעבר העי־תונאים: „זה בסדר! הם כבר מדברים פולנית." באדר ולנדאו מתלחשים בפולנית — וההצעה להצבעה חשאית מתקבלת.

כאשר תומכי בגין השיגו רוב גם בהצ־בעה חשאית, פנה באדר לעיתונאים ואמר: „ידעתי מראש. מה אתם חושבים, שאני מנהל ישיבה בלי לדעת את רשימת המשתתפים?"

המיעוט מצביע

36 חברי מרכז מצביעים עם תמיר (במרכז מימין) בהצבעה על השאלה אם להרחיק את העתונאים, כדרישת תמיר. כמה מ־נאמניו לא באו כלל לישיבה. בלט בהעדרו עמיחי („גידי") פאגלין, מי שהיה קצין המבצעים באצ״ל, שהוכנס למרכז לפי דרישתו ה־תקיפה של תמיר. נעדר אחר: אייזיק רמבה, מי שהיה עורך חרות.

מרידור. צעקות. הקהל הרב נוטל חלק יותר ויותר גדול במהלך הישיבה.

★ ★ ★

„זה הסמל שיכם!"

אז הוכנס לשימוש הנשק הסודי, כ־מוהו לא ניראה מעולם בשום כינוס, או אסיפה, או דיון פוליטי: המוצצים.

(המשך בעמוד 26)